

Nguyễn Văn Lục

Thư gửi giáo sư Nguyễn Văn Tuấn, giáo sư y Khoa bên Úc.

Tôi gửi lá thư này đến anh mà tôi gọi là: *Lá thư gửi cho con người*, cho bất cứ ai còn có thể tự nhận mình là con người.

Chọn gửi đến anh, vì biết anh được mời về tham dự Hội Nghị Việt Kiều lần thứ nhất. Chọn gửi đến anh vì biết anh không phải là loại người được xếp hàng và hãnh diện vì được mời. Được biết như thế, nhưng tôi vẫn hy vọng nguồn tin trên không đúng sự thật thì kể như không có bức thư này. Tôi xin thưa ngay là trong tinh thần quý trọng anh từ con người đến nhân cách mà tôi gửi thư này để bày tỏ một đôi điều với anh.

Tôi còn nhớ cách đây đã lâu, cũng phải mười mấy năm, tôi có viết một vài bài cho diễn đàn Giao Điểm và nhờ đó được biết anh cũng viết trên đó. Tôi còn nhớ anh đã viết một hai bài tranh luận nảy lửa, nhưng thuyết phục về sưu tầm nghiên cứu khoa học với chứng từ, tài liệu và phương pháp khảo cứu.

Lòng quý mến anh còn tăng thêm nữa khi tôi và anh cùng viết trên tờ báo Đi Tới, rồi qua anh chủ nhiệm, tôi được biết rõ anh nhiều hơn nữa. Có lần anh viết một bài, nhưng ký tên hiệu, tôi đọc bài đó và không khỏi sững sốt vì quan điểm nhìn của anh qua bài đó. Tôi đã gắng hỏi anh chủ nhiệm, nhưng anh cứ cố tình úp mở dẫu quanh để tôi đoán xem ai là tác giả bài viết đó?

Khi biết được anh là tác giả, tôi không dẫu được nỗi vui.

Vì thế, khi anh chủ nhiệm nhờ tôi viết một bài tổng kết 10 năm báo Đi Tới mà tôi mất hơn một tháng trời mới viết xong, vì phải đọc lại khoảng 200 tác giả viết bài rồi phân loại, đánh giá.

Sự đánh giá của tôi dù chỉ do một cá nhân và căn cứ theo thư từ độc giả gửi về, tôi xếp anh là người viết sắc nhất và có tiềm năng nhất của tờ báo sau 10 năm của tờ báo.

Nhắc lại dài dòng như thế để anh thấy có sự trân trọng anh về khả năng kiến thức chuyên môn mà không dễ ai sánh kịp, cộng thêm khả năng viết lách tiếng Việt và một tấm lòng.

Vì thế, khi anh về giúp Việt Nam trong vụ kiện chất độc da cam, tôi vẫn nghĩ là anh nên về và nên giúp vì còn ai khả năng hơn anh. Giả dụ thắng kiện thì các nạn nhân cũng được nhờ chút đỉnh mặc dầu biết rằng chín phần mười tiền bồi thường rơi vào túi quan chức đảng.

Nói đến danh thì anh có thừa, tiền bạc cũng vậy gốc gác gia đình của anh cho phép anh hãnh diện đã làm việc đó.

Nhân cách của anh còn được chứng tỏ khi Giao Điểm cũng như Chuyển Luân đã chuyển hướng, đổi màu thì tôi thấy anh dần vắng mặt trên các diễn đàn đó giống như một số trí thức khác cũng đã tự rút lui.

Sau này, có Blog riêng, tôi cũng tìm đọc anh để thấy anh đã thẳng thắn phê phán nhiều vấn đề như vấn đề bệnh dịch tả cũng như những bực bội của anh khi về Việt Nam mà anh gặp phải.

Anh vẫn trung thực và thẳng thắn có sao nói vậy.

Trong việc anh được mời về Việt Nam dự Hội Nghị Việt Kiều lần thứ nhất, tôi cũng tránh nhắc đến tên anh. Nhưng khi nghe bài diễn Văn của ông chủ tịch Nguyễn Minh Triết trên You tube thì tôi thấy cần gửi thư này đến anh.

Tôi thấy không cần thiết nhắc lại về nội dung bài nói chuyện của ông Nguyễn Minh Triết vì đã quá nhiều người lên tiếng bằng đủ thứ ngôn ngữ xúc phạm nhất trong chừng mực có thể. Không còn giới hạn nào của lòng tự trọng và kính nể tối thiểu đối với ông Nguyễn Minh Triết nữa.

Tôi nghĩ đến anh, vì tôi nghĩ Việt Nam bây giờ cần một số những người có lòng và trung thực như một Nguyễn Mạnh Tường hay như một Lý Xương Bình của Trung Quốc trong cuốn sách: *Tôi nói thật với thủ tướng*.

Chưa bao giờ tôi thấy nhân dân và những người trí thức như anh tham dự Hội Nghị này đã bị đẩy vào tình thế câm điếc, im lặng và vỗ tay như thế.

Tiếng vỗ tay chẳng khác gì tiếng quang quác của loài chim đại. Chúng đã đánh mất tiếng người như lời tiên báo của luật sư Nguyễn Mạnh Tường trong cuốn sách : *Kẻ bị mất phép thông công* .

Mặc dầu tôi hiểu rằng có thể anh cũng đã biết và đọc tác phẩm này, nhưng tôi vẫn thấy có bổn phận để tập sách này vào một cái khay dâng lên anh để mong anh đọc và suy nghĩ. Có khi chỉ cần đọc cuốn sách này thôi cũng đủ xoay chuyển hướng cả một đời người.

Đảng đã hành hạ Nguyễn Mạnh Tường bằng những cơn đói triền miên, dở sống dở chết. Cái đói thâm như ông nói : Thảm cảnh đầu tiên mà tôi và gia đình phải chịu : đó là cái đói.

« Nó sẽ tiến hành trong dài hạn bằng nỗi đau quằn quại của những cơn đói . Sự tra tấn trở nên tinh vi, nó sẽ xảy ra trong một thời gian dài, không biết lúc nào dứt, giống y như một cuộc hành trình trong sa mạc .. »

« cộng sản đã giết nửa cuộc đời tôi, đã buộc cả gia đình chúng tôi phải chịu kéo dài những đầy đọa vì cái đói bằng cách cắt đứt mọi cách kiếm sống của đời tôi trong nghề dạy học và làm luật sư»

Ông nhìn đảng trong nỗi xót xa chưa bao giờ thấy trong lịch sử lại có sự sa đọa đến thế;

« Trong những năm 1989-1990, cả nước bàng hoàng thất vọng và kinh hoàng trước những tội ác của những đảng viên biến chất, nhiều quan chức cao cấp của đảng và của nhà nước đã hành xử như những băng đảng trộm cướp, đã nuốt nhiều tỉ đồng của công quỹ để thỏa mãn ham muốn đề tiện của mình. Chưa bao giờ, dù dưới bất cứ chế độ nào, một vụ tai tiếng như thế lại có thể xảy ra và Đảng phải đổ mặt vì xấu hổ và đen như nhuộm bùn. Viên đạn bọc đường quả thật đã chơi trội việc giáo dục chính trị. »

Trích *Kẻ bị mất phép thông công*. Hà Nội 1954-1991: Bản án cho một trí thức, Nguyễn Mạnh Tường, Nguyễn Quốc Vĩ chuyển ngữ, Thôngluan.org

Khi ông chủ tịch Nguyễn Minh Triết biện hộ cho việc tham nhũng ở Việt Nam là đương nhiên, có không muốn tham nhũng cũng phải tham nhũng .. Quý vị đại biểu ở dưới vỗ tay rào rào. Tôi nghĩ có thể Nguyễn Hữu Liêm vỗ mạnh nhất , tôi lo sợ không biết anh có vỗ tay không? Rồi đến lúc ông chủ tịch lên giọng: tham nhũng là quy luật muôn đời. Lại vỗ tay rào rào ..

« ... Mỗi người phải sống hai mặt trong nếp sống người máy. Bề ngoài họ chơi trò xưng tụng giáo điều để tránh không bị tập thể/ trừng phạt, khẳng định cái tính láu cá ranh mãnh của một kịch sĩ. Bên trong, họ cố dồn ép những đòi hỏi của hy vọng vào bóng tối và im lặng .. »

Cái tòi tệ nhất trong bài nói chuyện « vô học» của ông chủ tịch không hẳn là những lời phát biểu huyênh hoang lối bạch mà là tiếng vỗ tay rào rào.

Chúng ta không thể đồng lõa với những kẻ «vô học» và phải biết đứng lên nói tiếng không: Không với chủ nghĩa giáo điều, không với Mafia tham nhũng, không với bạo lực chính trị đàn áp. Hơi một tý là hợcho là chống phá nhà nước, vi phạm an ninh quốc gia, lật đổ chính quyền nhân dân...

Họ dùng chính trị như một vũ khí để đàn áp tôn giáo, đàn áp tự do dân chủ và bẻ quẹo pháp luật theo kiểu: *sáng đúng, chiều sai, đến mai lại đúng*. Tôi không thể nào viết hơn được luật sư Nguyễn Mạnh Tường nên xin trích dẫn nguyên văn những nhận xét của ông:

« Chính trị là một lãnh vực mà mọi biên giới đều mờ nhạt mà một người có thể vượt qua không chiếu khán và thường khi không biết luôn cả việc có biên giới hay không. Đó là một vùng đầy những đồi cát mà gió có thể làm biến dạng tùy thích, có những đầm lầy cần phải tránh để khỏi một cái chết bị ngập lún. Đây là nơi mà sự nhập nhằng là kẻ chiến thắng »

Trích như trên, phần 1

Những nhận xét bóng bẩy của luật sư Nguyễn Mạnh Tường sau mấy chục năm vẫn có giá trị như một lời tiên tri về xã hội Việt Nam hiện tại .

Nay thì bóc lột, tham nhũng được nguy trang bằng những ngôn ngữ bọc đường tro trên. Chúng được cải trang sau những lý luận nguy biện, chày cối vô liêm sỉ để tự bào chữa cho sự thối tha đã bốc mùi.

Nếu đất nước thời Lê Duẩn đã bần cùng hóa nhân dân, kéo tụt hậu kinh tế thêm vài chục năm về sau thì đất nước thời Nguyễn Minh Triết- Nguyễn Tấn Dũng có cơ nguy làm sụp đổ nền kinh tế Việt Nam vì tham nhũng và những lỗi nợ chồng chất trong tương lai sẽ không trả nổi.

Đồng rác tham nhũng chất như núi một ngày không xa sẽ chôn vùi bọn họ.

« Bất cứ một tiến bộ chính trị nào của họ cũng bị trả gia » bằng sự thụt lùi về trí tuệ và lòng dân. »

Trích Nguyễn Mạnh Tường như trên.

Cảnh báo về những cơ nguy ấy là bổn phận người trí thức như lời cáo buộc của luật sư Nguyễn Mạnh Tường trước đây:

« Trong lãnh vực này cũng như trong lãnh vực khác, chúng bị một cách đáng xấu hổ, làm quáng mắt nhân dân, và chúng đã tiến quá xa trong nghệ thuật hóa trang và giả mạo người khác »

Đằng sau những lời nói bọc đường của Nguyễn Minh Triết là cái thông lọng xiết cổ mình lúc nào không biết. Anh cứ chống mắt mà xem.

Có thể nào anh là một người trí thức có một tấm lòng có thể giả câm giả điếc nhìn đất nước suy vong?

Tôi mong đợi ở anh những tiếng nói can đảm và trung thực của một người trí thức có lòng với đất nước.

Nguyễn Văn Lục